

Sygn. akt II CSK 777/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa Z. B.
przeciwko Portowi [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 maja 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Portu [...] sp. z o.o. w P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt I ACa 1472/15 Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta jednak nie zachodzi w tej sprawie.

Według ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Skarżący występowanie istotnych zagadnień prawnych wiąże z koniecznością wyjaśnienia: 1) charakteru prawnego opinii biegłego sądowego - rzeczoznawcy majątkowego o spadku wartości nieruchomości wydawanej w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, sporządzonej na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (dalej: „p.o.ś.”), tj. ustalenia, czy wycena spadku wartości nieruchomości sporządzona przez rzeczoznawcę majątkowego powołanego przez sąd w postępowaniu stanowi operat szacunkowy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. - o gospodarce nieruchomościami (dalej: „u.g.n.”) podlegający ocenie organizacji zawodowej rzeczoznawców majątkowych; 2) istnienia związku przyczynowego pomiędzy wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania a spadkiem wartości nieruchomości w sytuacji, w której przed wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania immisje (hałas) były większe niż po jego wejściu w życie.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie art. 157 ust. 1 w zw. z art. 157 ust. 3 i art. 156 ust. 1 u.g.n. i art. 278 § 1 k.p.c., poprzez błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że wycena wartości nieruchomości sporządzona przez biegłego rzeczoznawcę majątkowego powołanego przez sąd nie stanowi operatu szacunkowego, a w konsekwencji, że nie jest możliwe poddanie pod ocenę organizacji zawodowej rzeczoznawców majątkowych; art. 129 ust. 2 p.o.ś. w zw. z art. 361 § 1 k.c., przez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że ponadnormatywne oddziaływanie portu lotniczego przed wejściem w życie

obszaru ograniczonego użytkowania pozostaje bez znaczenia dla wysokości szkody związanej z utworzeniem tego obszaru.

Kwestie związane z podnoszonymi przez pozwanego wątpliwościami co do charakteru opinii biegłego sądowego do spraw szacowania nieruchomości na gruncie przepisów art. 156 ust. 1, art. 157 ust. 1 i 2 u.g.n. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. stanowiły przedmiot wyjaśnień Sądu Najwyższego m.in. w wyroku z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 100/16 (nie publ.). Przepisy te regulują zagadnienia związane z dowodem z wyceny wartości nieruchomości. W konsekwencji naruszenie tych przepisów może stanowić drugą podstawę kasacyjną, przy czym z powołaniem się na naruszenie prawa procesowego musi się łączyć wykazanie, że zarzucane uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). W przypadku, gdy operat szacunkowy stanowi element opinii sporządzonej na zlecenie sądu na użytek toczącego się postępowania cywilnego, opinia ta podlega ocenie sądu, pod kątem jego formalnej prawidłowości, kompletności i logiczności. W przypadku istniejących wątpliwości lub niejasności, sąd, nie będąc jednak do tego zobowiązany, może wykorzystać drogę kontrolną przewidzianą w art. 157 ust. 3 u.g.n. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2016 r., III CSK 317/15, nie publ.).

W niniejszej sprawie przeprowadzony dowód z opinii biegłego sądowego do spraw szacowania nieruchomości w związku z zarzutami pozwanego został poddany szczegółowej ocenie sądów *meriti*, po złożeniu przez biegłego sądowego uzupełniających wyjaśnień na piśmie oraz ustnie na rozprawie, co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu orzeczeń. Skoro więc Sądy rozpoznające sprawę po złożonych przez biegłego sądowego wyjaśnieniach do opinii zasadniczej uznały, że dowód ten może stanowić podstawę stanowczych ustaleń faktycznych i należycie umotywowwały swoje stanowisko w zakresie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, to nie można uznać, iż skarżący wykazał, iż niezastosowanie przez Sąd drugiej instancji przepisu art. 157 ust. 3 u.g.n. mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Drugie ze sformułowanych przez skarżącego zagadnień prawnych zostało już rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy (zob. wyroki z dnia 25 lutego

2009 r., II CSK 546/08, BSN 2009, nr 7, poz. 11, z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 113/16 nie publ., z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 100/16, nie publ.). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przepis art. 129 ust. 2 p.o.ś. stanowi samodzielną podstawę roszczeń odszkodowawczych związanych z wprowadzonym ograniczeniem korzystania z nieruchomości. Przesłankami tej odpowiedzialności są: wejście w życie aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, szkoda poniesiona przez jej właściciela oraz związek przyczynowy między wprowadzonym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości a szkodą.

Zatem wbrew stanowisku skarżącego nie można uznać, iż w sprawie występują zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw

I.n